

P O E Z I J A

Pavel Fajdiga

Pesmi

Končno sem le doživel
vdor Miru
v brezličnost vsakdanjega stopicanja
po temnosivih ulicah.

Ušel sem
ukoreninjeni
usodi
urejeno
ubijajočega
ustroja
ur

dohitel srebrnozlato ozvezdje
ženskih figur
in zaspal
na horizontalni puščici odprtega
Trikotnika.

* * *

Rdeči
kres ni zapustil svoje toplote.
Mirno umira pred nama.

Večer je zaspal v tvojem naročju v polnoč.

Samo še ozvezdje budno
išče pot skozi svetlobni čas.

Jutro mi bo prebudilo srce
in jezik
in šepetal ti bom cvetje na obraz.

* * *

V prozornem ozvezdju trenutkov
si čas zaprla v prostor ljubezni.

Ohranila si samo
toplo jutro
mehko sonce
in bele metulje.

Nevemčeveš
da je trdo jeklo samoprepičanja
spolzelo mehko v prazno.

Nepremično se nahajam
v brezkotnem prostoru
ljubezni vacuum-
a.

* * *

Čas
morda si naj-
težja dimenzija za nas.

Bodisi tvoje osrčje
krog ali črta
naše so solze
in vrisk

naš je ples.

* * *

Doma

Na belem hrbtu nosiš
zaraščeno črno dlako
in sivi prah v modrih očeh
in tvoji te ne spoznajo
ker nikoli nisi bil njihov
in tuliš kot volk čredi
ki je plaha ponosna in bleda
ti pa poznaš kamne in ravnine
in nihče ne bo zbrisal daljav
ki nosijo tvoja stopala.

* * *

Kresnice
sipajoče osvetljujejo
rahlo rdečico
nasmeška
tvojih ustnic.

* * *

Ko si odšla
je nad vročim popoldnevom
zajokalo nebo
kot otrok v mojem srcu.

* * *

Gojil in negoval bom tvoje življenje
kot marljivi vrtnar
ki išče dišeče prsti in mile topline luči
za cvet ki ga ljubi.

* * *

Šepet kadila na oltarju
 tiho lomi samoto duha
 ki čuje.

* * *

Zaspala si na mojem telesu
 kot mrtvi galeb na obali.
 Tvoje prsi so počivale
 v svoji mehki
 in tvoj zahajajoči nasmeh...

* * *

morda
 je gladka vrv okrog vratu
 opoj

zlata krogla na rdečem čelu?

pazljiva
 brazda
 srebrne britvice v zapestju
 sladki vonj?

* * *

Drzni nož
ostro zasajen
v suho pampo in prah
moreče mi reže zemljo na dvoje.

Svinčena
teža
neba
mi trmasto odklanja
dišeči blagoslov dežja.

Vode
vode si iščem sam.